

- Syrgiligt tá ung ikki kenna gamla tónleikin

- Eg havi upplivað, at fólk standa sum eitt spurnartekin, tá eg tendri “Eg siti so eina”. Og summi kenna ikki eingongd Faroe Boys. Við hesari gongdini er vandi fyri, at teir góðu gomlu sangirnir fara at doyggja út, sigur Bjørn Hentze Bech

ÞÆTUR HJALMAR EVENSSON

PATURE@SOSIALURIN.FO

Dagliga gongur Bjørn Hentze Bech í 2. g á Glasi í Havn. Javnaðrarnir halda generelt, at hansara passið fyri gomlum føroyskum tónleiki er kul – men har er eitt mark:

- Tá eg eri í ball, eri eg ikki akkurát tann, sum er mest umbiðin at vera DJ... Hini plaga at siga ting sum “hetta er eitt ball, so tað skal ikki vera morgunballstemningur her!”, flennir ein sjálvvirkur Bjørn, sum annars eisini letur vinfólkin stýra tónleikinum í bilinum.

Men hvat heldur Bjørn um nýggja tónleikin, sum er at hoyra á hittlistunum í dag?

- Altso... je toli tað... Immunverjan hjá mær klárar tað, sigur Bjørn og brestir út úr at flenna.

- Tvæt! Jú jú, eg kann saktans lurta eftir nýmótans tónleiki eisini. Men fyrri tveimum árum síðani kláraði eg illa nokk at fara inn í diskotekini í Havnini, tí tónleikurin var so gyseligur allastaðni. Men fyrri ikki at vera hesin óinteressanti og keðiligi fyrrurin, so havi eg roynt at bitið

tað í meg. Jú, eg haldi, tað gongur okey, hóast mær betur dámar teir gomlu klassikararnar, sigur Bjørn við einum skálkabrosi.

Tey ungu leggja ikki í

Bjørn Hentze Bech upplivir ofta, at javnaðrarnir hansara og tey, sum eru yngri enn hann, ikki kenna nakað serligt av tí gamla tónleikinum. Hann skilir rætt og slætt ikki, at mann kann búgva í Føroyum úttan at kenna nakran føroyskan klassikara.

- Tey ungu vita, hvørjir the Beatles vóru, men eg haldi, tað er syrgiligt, at summi ung allíkavæl ikki kenna okkurt gamalt føroyskt. Eg sigi ikki, at mann nýtist at kenna alt, men mann kann í minsta lagi hava onkran áhuga. Einaferð spældi eg Sunnukvöld í Plantasjuni fyrri einum, sum var eitt sindur yngri enn eg. Viðkomandi segði “handan havi eg ongantið hoyrt fyrr”.... eg bleiv grønur um oyruni. Tað var ikki tað stuttligasta at hoyra, tí hatta eiga øll at kenna. Eg havi eisini upplivað, at fólk standa sum eitt spurnartekin, tá eg tendri “Eg siti so eina”, og summi kenna ikki eingongd Faroe Boys.

Við einum skeivum smíli

veipar Bjørn eitt sindur við ørmunum, meðan hann forkláar, og tað lýsir úr honum, at hetta er nakað, sum liggur honum nær at hjarta.

- Mann má bara góðtaka, at fólk flest lurta eftir tí, sum tey eru uppvaksin við. Men tað er syrgiligt, um hetta ættarliðið bara er í ferð við at gúppa alt tað gamla burtur, tí við hesari gongdini er vandi fyri, at teir góðu gomlu sangirnir fara at doyggja út.

Rasmus er meira enn ein sangur

Bjørn heldur ikki, at fólk í dag duga nóg væl at virðismeta tónleikin

frá undanfarna ættarliði. Hann tekur eyðkenda sangin “Rasmus” hjá Simma og teimum frá 1958 sum dømi.

- Tá mann spyr fólk, hvat tey kenna til hendan sangin, siga tey ofta bara “hatta er ein sangur, sum verður sungin í veitslum.”

- Men Rasmus er ikki bara ein sangur, sum mann situr og lurtar eftir við einari øl í hondini. Tað er eisini ein sangur, sum fólk dansaðu til fyrr. Rasmus í Gørðum var eisini tað fyrsta popplagið, sum rakk út um landoddarnar.

Donsku Blueboys og norsku Søstrene Bjørklund, Per Asplin og Mikkel Aas spældu jú øll sangin inn, sigur ein hugtikin Bjørn Hentze Bech og byrjar at syngja og vaggja, sum var hann til eitt borðhald:

- Kjenner du Rasmus, Rasmus den runde”....

